

Ensenyament en català: mort per asfíxia

Que la Conselleria d'Educació i Ciència de la Generalitat valenciana no té una política real de normalització lingüística, és una veritat ja antiga i coneguda. Un fet que es manifesta cada dia en tots els seus àmbits d'actuació (plens, en tot cas, de petits gestos sense continuïtat), però que repercuteix dramàticament en el camp de l'ensenyament. Ací, després de fer allò que era tan fàcil com inevitable —la introducció del "valencià" com assignatura—, tot fa pensar que creuen que ja han fet prou. Si alguna cosa hi ha clara, és que la Conselleria de la Generalitat valenciana no té entre les seues prioritats, ni tan sols entre els seus projectes a llarg terme, la presència *normal* del català com a vehicle d'ensenyament en tots els nivells educatius.

És cert que hi hagué un intent, sense convicció ni decisió, en temps del conseller Ciscar: la creació dels centres i línies "en valencià" com a model de generalització progressiva, i la introducció del *valencià* com a llengua d'ensenyament, per a tots els alumnes, a l'àrea de ciències socials. Era un projecte de pas endavant, seguit d'un pas real endarrere: ràpidament va desaparèixer qualsevol idea d'obligatorietat per a l'ensenyament en català, ni tan sols en algunes matèries. Ràpidament, l'ensenyament en la llengua del país va quedar reduït a una qüestió de voluntarietat expressa per part dels

pares o alumnes, i de militància per part dels mestres i professors.

Amb aquesta voluntarietat, però, i amb aquesta militància, s'estaven fent progressos lents, però reals, a pesar de la falta de suport oficial, a pesar de la falta d'estímul i d'ajudes, i a pesar dels molts entrebancs que cada vegada, en cada centre, calia superar. Gràcies als pares i als mestres, i a pesar de la Conselleria de la Generalitat valenciana, alguns milers de xiquets valencians reben ja regularment l'educació en la seua llengua. Són només un 5%, i encara aquest percentatge testimonial és degut, com escrivien uns lectors d'EL TEMPS, a les "escoles valencianes amorosament i apassionadament treballades pels mestres i pels pares valencians que estimen la nostra llengua". Però la Conselleria de la Generalitat valenciana no entén d'amors i de passions com aquesta. Aplica una normativa general sobre trasllats de mestres, i caiga qui caiga. Encara que haja de caure l'eficàcia, la il·lusió i les possibilitats d'expansió de les línies i experiències d'ensenyament en català.

A partir d'ara, podran ocupar plaça en aquestes línies professors sense interès, ni amor, ni tan sols coneixement suficient del català. I els altres, els que amb estudi i amb amor les han creades, en seran desplaçats. L'administració, conce-

buda com a màquina abstracta i uniforme, està per damunt de tot. És inútil que es justifiquen dient que a Catalunya segueixen el mateix sistema de trasllats (perquè allà prop del 70% de l'ensenyament ja es fa en català). És inútil que al·leguen que les places de les línies en català quedaran cobertes (perquè el problema és qui les cobreix: qui té interès, vocació i preparació, o qui no en té). És inútil que pretenguin que volen "assegurar la qualitat de l'ensenyament" (¿desplaçant els mestres que, en l'ensenyament en català, eren garantia d'aquesta qualitat?). La pura realitat és que la llengua, i tot el que això representa, no els importa ni els interessa. El Sr. Director General de Règim Econòmic i Personal —que no és valencià, per cert—, té només els interessos propis del seu càrrec. I si amb les seues decisions desmoralitza, bloqueja, paralitza i ofega la normalitat i la progressió del català a l'ensenyament, això no li lleva la son. No és el seu tema.

El català pot morir, d'iniciació i de tristesia, a les escoles. L'administració, això sí, està disposada a administrar-li els últims auxilis per a la bona mort. Queden, però, milers de pares i mares, milers d'alumnes i de mestres, que no estan disposats a deixar-se liquidar, ni per aquest procediment administratiu ni per cap altre. Ells tindran l'última paraula.